

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **T. C. N.**, zastoupeného JUDr. Ing. Rudolfem Kutnarem, advokátem se sídlem Na Višňovce 1/1044, Praha 6, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2004, čj. FŘ-9810/11/03 a čj. FŘ-3085/11/04, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2006, čj. 8 Ca 123/2004 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutími ze dne 14. 4. 2004, čj. FŘ-9810/11/03 a čj. FŘ-3085/11/04, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu v Praze - Modřanech (správce daně) ze dne 16. 12. 2002, čj. 131525/02/012911/7547 a čj. 136415/02/012911/7547, kterými byla podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), zamítnuta odvolání žalobce, doručená správci daně dne 21. 10. 2002 a 26. 11. 2002, proti platebnímu výměru správce daně ze dne 26. 7. 2002, čj. 96005/02/012911/7547, jímž byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2000 ve výši 5 807 180 Kč.

Žalobce napadl obě rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Namítl především, že proti shora označenému platebnímu výměru podal odvolání, které bylo správci daně doručeno dne 19. 8. 2002, tedy včas. Toto odvolání posléze doplnil podáními, která byla správci daně doručena dne 21. 10. 2002, 26. 11. 2002 a 12. 6. 2003. Daňové orgány přitom nesprávně posoudily první podání, doručené správci daně dne 19. 8. 2002, jako žádost žalobce o sdělení důvodu vyměřené daně podle § 32 odst. 9 daňového řádu, na které správce daně reagoval sdělením ze dne 24. 9. 2002.

Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 25. 5. 2006, čj. 8 Ca 123/2004 - 41, zamítl.

Konstatoval, že mezi účastníky řízení je sporné, zda je podání žalobce, doručené správci daně dne 19. 8. 2002, žádostí o sdělení důvodu vyměřené daně podle § 32 odst. 9 daňového řádu či zda je odvoláním proti platebnímu výměru.

Žalobce v předmětném podání, které označil jako „žádost o vysvětlení“, uvedl, že se obrací na správce daně s odvoláním na shora označené platební výměry a podle § 32 odst. 9 daňového řádu žádá o sdělení důvodu vzniku daní, případně o vydání potřebných dokladů. Jazykovým výkladem nelze podání posoudit jinak, než jako žádost o sdělení důvodu vzniku daní. Žalobce současně svou žádost opřel o § 32 odst. 9 daňového řádu, a tím dal nepochybně najevo, čeho se dovolává a co žádá. Podle městského soudu není pochyb o tom, že předmětné podání žalobce (na které správce daně reagoval sdělením ze dne 24. 9. 2002) je žádostí ve smyslu § 32 odst. 9 daňového řádu a nikoliv odvoláním.

Platební výměr byl žalobci doručen dne 2. 8. 2002, odvolání tedy mohlo být podáno nejpozději do 16. 10. 2002 (§ 48 odst. 5 a § 32 odst. 10 daňového řádu). Z tohoto důvodu jsou další podání žalobce označená jako doplnění odvolání a druhé doplnění odvolání, která byla správci daně doručena dne 21. 10. 2002 a 26. 11. 2002, opožděná.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před správním orgánem, pro níž měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Namítl, že se podáním, doručeným správci daně dne 19. 8. 2002, na tohoto správce obrátil a) s odvoláním na platební výměr a b) podle ustanovení § 32 odst. 9 daňového řádu s žádostí o sdělení důvodu vzniku daně. Stěžovatel je cizinec a jeho znalost češtiny byla v roce 2002 omezená. Pokud žalovaný usoudil, že stěžovatelovo podání neobsahuje náležitosti podle § 48 odst. 4 daňového řádu, měl jej vyzvat k doplnění spolu s poučením. Podle stěžovatele je nepochybné, že předmětným podáním podal odvolání a současně žádost podle § 32 odst. 9 daňového řádu. Podle § 21 odst. 5 daňového řádu je rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Pro posouzení předmětné věci je zásadní právní kvalifikace podání stěžovatele, které bylo doručeno správci daně dne 19. 8. 2002. Konkrétně posouzení, zda je toto podání pouze žádostí o sdělení důvodu vyměřené daně podle § 32 odst. 9 daňového řádu nebo zda je současně odvoláním proti platebnímu výměru, jak tvrdí stěžovatel.

Podle § 21 odst. 6 daňového řádu je rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje. Podle odstavce 8 citovaného ustanovení má-li podání vady, pro které není způsobitelné k projednání, vyzve správce daně daňový subjekt nebo jinou osobu zúčastněnou na řízení, aby je podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou správce daně stanoví, odstranil. Současně jej poučí o následcích spojených s jejich neodstraněním.

Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil (srov. rozsudek ze dne 14. 10. 2005, čj. 7 Afs 71/2005 - 74, č. 819/2006 Sb.NSS), že zásada, podle níž je při posuzování procesního úkonu rozhodující jeho obsah, nikoliv jeho označení, platí jen tehdy, je-li úkon účastníka určitý a srozumitelný a má-li potřebné náležitosti. Neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba v souladu s § 21 odst. 8 daňového řádu vyzvat účastníka, aby vady podání odstranil.

Z daňového spisu vyplývá, že stěžovatel předmětné podání označil jako „žádost o vysvětlení“ a uvedl v něm, že se obrací na správce daně s odvoláním na označené platební výměry a podle ustanovení § 32 odst. 9 daňového řádu žádá o sdělení důvodu vzniku daní, případně o vydání potřebných dokladů.

V návaznosti na § 21 odst. 6 daňového řádu nelze pouze z nadpisu podání („žádost o vysvětlení“) bez dalšího dovodit, že se nejedná o odvolání proti platebnímu výměru, a je nezbytné zabývat se rovněž obsahem podání. Z obsahu je jednoznačně patrné, kdo podání činí - stěžovatel, čeho se týká - „s odvoláním na platební výměr č. 1020001083, dne 26. 7. 2002, čj. 96005/02/012911/7547...“, a co se navrhuje - „sdělení důvodu vzniku daní, případně o vydání potřebných dokladů“. Stěžovatel nadto svou žádost výslovně opřel o § 32 odst. 9 daňového řádu. Pro úplnost lze konstatovat, že formulaci „s odvoláním na platební výměr“ je třeba v kontextu podání rozumět jako „s odkazem na platební výměr“. Podání je tedy dostatečně určité a srozumitelné, má potřebné náležitosti a umožňuje jednoznačný závěr o tom, co jím stěžovatel vyjádřil. Podání zároveň nemá vady, pro které by na ně správce daně nemohl v souladu s daňovým řádem reagovat a nebyl proto na místě postup podle § 21 odst. 8 daňového řádu.

Daňové orgány a posléze i městský soud předmětné podání správně kvalifikovaly a dovodily, že je pouze žádostí ve smyslu § 32 odst. 9 daňového řádu a nikoliv současně i odvoláním proti označenému platebnímu výměru.

Odvolání lze podat ve lhůtě třiceti dnů ode dne, který následuje po doručení rozhodnutí proti němuž odvolání směřuje, není-li v daňovém řádu stanoveno jinak (§ 48 odst. 5 daňového řádu). Do lhůty se nepočítá doba počínající dnem, který následuje po dni podání žádosti podle § 32 odst. 9, a končící dnem, kdy byl daňový subjekt vyrozuměn o důvodech stanovení daňového základu a daně (§ 32 odst. 10 daňového řádu).

Stěžovateli byl platební výměr doručen dne 2. 8. 2002. Stěžovatel doručil dne 19. 8. 2002 správci daně žádost podle § 32 odst. 9 daňového řádu, odpověď správce daně na tuto žádost byla stěžovateli doručena dne 3. 10. 2002, doba od 20. 8. 2002 do 3. 10. 2002 se proto nepočítá do odvolací lhůty. Podání stěžovatele označená jako doplnění odvolání a

druhé doplnění odvolání, která byla správci daně doručena dne 21. 10. 2002 a 26. 11. 2002, jsou opožděná a správce daně je správně zamítl podle § 49 odst. 2 písm. b) daňového řádu.

Nad rámec nutného odůvodnění, neboť v tomto směru stěžovatel ničeho nenamítl, Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že správce daně rozhodl jedním rozhodnutím o podání stěžovatele označeném jako „doplnění odvolání“ (které je ve skutečnosti odvoláním, jak vyplývá z argumentace shora) a druhým rozhodnutím o podání stěžovatele označeném jako „druhé doplnění odvolání“ (které, je ve skutečnosti doplněním odvolání). Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal jedno odvolání a jeho doplnění, měl správce daně vést pouze jedno řízení o jednom návrhu (o odvolání, včetně jeho doplnění) a vydat pouze jedno rozhodnutí o odmítnutí odvolání (včetně jeho doplnění) jako opožděného. Vzhledem ke skutečnosti, že včasné odvolání bylo možno podat nejpozději dne 17. 10. 2002 a pozdější podání stěžovatele jsou proto opožděná, však pochybení správce daně nemohlo mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené rozhodnutí městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

